

Akceptuję
H. M.

Dr hab. n. med. Miłosz Kawa

**Samodzielna Pracownia Terapii Komórkowej
Katedra Fizjopatologii
Pomorski Uniwersytet Medyczny w Szczecinie**

ul. Powstańców Wlkp. 72, 70-111 Szczecin
tel. 91 4661546, fax. 91 4661548

Szczecin, 15.05.2025r.

Ocena

osiągnięcia naukowego pt. „Morfologia i wyniki leczenia dzieci z kraniosynostozą strzałkową” na podstawie 5 wybranych publikacji oryginalnych oraz dorobku naukowego dr n. med. Tymona Skadorwy, lekarza, specjalisty neurochirurgii, adiunkta naukowo-dydaktycznego w Zakładzie Anatomii Prawidłowej i Klinicznej Centrum Biostruktury Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego w postępowaniu kwalifikacyjnym o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk medycznych i nauk o zdrowiu, dyscyplina nauki medyczne.

Ocena sylwetki naukowej Habilitanta oraz jego dorobku naukowego:

1) Życiorys naukowy

Dr n. med. Tymon Eugeniusz Skadorwa uzyskał dyplom ukończenia studiów wyższych na I Wydziale Lekarskim Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego w roku 2007. Następnie po ukończeniu stażu podyplomowego rozpoczął pracę jako lekarz-rezydent w Klinice Neurochirurgii CMKP Mazowieckiego Szpitala Bródnowskiego w Warszawie, w celu uzyskania specjalizacji w dziedzinie neurochirurgii, którą realizował do roku 2015 oraz dodatkowo pracował jako młodszy asystent w Oddziale Neurochirurgicznym Szpitala Dziecięcego im. prof. dr. J. Bogdanowicza w Warszawie (lata 2009 – 2015). Od roku 2015 pracuje w tym samym oddziale jako starszy asystent. W roku 2020 ze stanowiska starszego asystenta awansował na Zastępcę Kierownika Oddziału Neurochirurgicznego Szpitala Dziecięcego. Od roku 2024 do chwili obecnej piastuje stanowisko Kierownika Oddziału Klinicznego Neurochirurgii Dziecięcej Dziecięcego Szpitala Klinicznego Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego. Równolegle, od roku 2007 po zakończeniu studiów medycznych rozpoczął pracę jako asystent naukowo-dydaktyczny w Zakładzie Anatomii Prawidłowej i Klinicznej Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego. Uwieńczeniem badań naukowych prowadzonych w pierwszym okresie pracy Habilitanta w Zakładzie Anatomii Prawidłowej i Klinicznej Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego był uzyskany w 2012 r. stopień naukowy doktora

nauk medycznych w dyscyplinie medycyny, nadany uchwałą Rady Naukowej Centrum Biostruktury Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego na podstawie rozprawy pt. „Morfometria okołosródmózgowiowych zbiorników pajęczynówki u dzieci w wieku od 0 do 18 lat” (promotor: prof. dr hab. Bogdan Cizek). Aktualnie, pracuje na stanowisku adiunkta naukowo-dydaktycznego od roku 2013 w Zakładzie Anatomii Prawidłowej i Klinicznej Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego.

Od początku pracy zawodowej Habilitanta główne jego zainteresowania naukowe i kliniczne koncentrowały się wokół różnych aspektów anatomii i funkcji ośrodkowego oraz obwodowego układu nerwowego, często w ujęciu patofizjologicznym, jako wieloetapowy proces patogenetyczny poszczególnych jednostek chorobowych układu nerwowego. Swoją wiedzę dr Tymon Skadorwa poszerzał oraz doskonalił swoje umiejętności zawodowe w zakresie neurologii i neurochirurgii poprzez realizację rezydentury lekarskiej z dziedziny neurochirurgii osób dorosłych w Klinice Neurochirurgii, jak również przez równoległe zatrudnienie w oddziale neurochirurgii dziecięcej specjalistycznego Szpitala Dziecięcego, celem zdobycia wiedzy praktycznej z dziedziny neurochirurgii w populacji wieku rozwojowego, ze względu na swoje zainteresowania w zakresie badania rozwoju układu nerwowego i kostnego od wczesnego okresu postnatalnego. Równoległe prowadzona i ukierunkowana uniwersytecka działalność naukowa oraz stworzony przez Habilitanta specjalistyczny warsztat badawczy przyczyniły się do powstania wartościowych prac opublikowanych w czasopismach posiadających współczynnik wpływu IF (Impact Factor), które znajdują się na Liście Filadelfijskiej i które były licznie cytowane.

W dorobku naukowym wyróżnić można kilka nurtów badań Habilitanta. Jeden z nich, z zakresu anatomii, obejmował badania nad wykorzystaniem obrazów uzyskiwanych za pomocą mikrotomografii komputerowej, w celu oceny morfologii mięśnia strzemiączkowego i jego ścięgna oraz stosunku anatomicznego z przebiegiem nerwu twarzowego i położeniem stawu kowadełkowo-strzemiączkowego, co zrealizował w ramach współpracy z grupą badawczą z Kliniki Otorinolaryngologii, Chirurgii Głowy i Szyi Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego oraz w kooperacji z naukowcami z Université Catholique de Louvain w Louvain-la-Neuve w Belgii. W efekcie tej współpracy naukowej powstał pierwszy w literaturze światowej radiomorfometryczny opis ścięgna mięśnia strzemiączkowego i jego przyczepu do podstawy czaszki, który opublikowano w czasopiśmie specjalistycznym Anat. Sci. Int. (2020r.). Interesującym zagadnieniem badawczym jest wkład Habilitanta w ustalenie znaczenia zatoki twarzowej w zabiegach neurochirurgicznych podstawy czaszki w grupie osób dorosłych oraz dzieci na podstawie realizacji opisu anatomiczno-morfometrycznego zatoki twarzowej w analizowanych różnych grupach wiekowych, zarówno dorosłych jak i osób w wieku rozwojowym przed ukończeniem 18 roku życia. Wyniki były pozyskiwane z badania przekrojowego zrealizowanego przy współpracy z Kliniką Otorinolaryngologii, Chirurgii Głowy i Szyi oraz Zakładem Radiologii Stomatologicznej i Szczerkowo-Twarzowej Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego. Rolę ekspercką pełnił w tym badaniu zagraniczny ośrodek Medycyny Diagnostycznej i Eksperymentalnej z Bolonii we Włoszech (Department of Specialist, Diagnostic and Experimental Medicine (DIMES), Alma Mater Studiorum, Università di Bologna, Bolonia, Włochy) oraz ośrodek chirurgii z zakresu głowy i szyi Uniwersytetu Bolońskiego we Włoszech (Department of Otorhinolaryngology, Head and Neck Surgery, Università di Bologna, Bolonia, Włochy). Efektem tej wielo-ośrodkowej współpracy była publikacja naukowa z roku 2024 (Auris Nasus Larynx, 2024r.).

Innym nurtem działalności naukowej Habilitanta były badania dotyczące diagnostyki i leczenia padaczki u dzieci. W ramach międzynarodowej współpracy z badaczami z renomowanego ośrodka badawczego w zakresie diagnostyki i leczenia chorób nerwowo-psychicznych w Nowym Jorku w USA (St. Mark's Place Institute for Mental Health, St. Mark's Place, New York, USA) oraz we współpracy z zespołem naukowo-klinicznym Kliniki Neurologii Dziecięcej oraz Kliniki Kardiologii i Pediatrii Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego dokonano bardzo wnikliwego systematycznego opisu padaczek fotozależnych wraz z nową propozycją klasyfikacji tych padaczek oraz rekomendacją, aby podczas rutynowego badania elektroencefalograficznego u młodocianych pacjentów w trakcie diagnostyki padaczki, wykonywać standardowo zabieg fotostymulacji w celu obserwacji rodzajów wyładowań pod wpływem tego rodzaju bodźców stymulacyjnych na ośrodkowy układ nerwowy. W tym samym obszarze działalności naukowej Habilitanta były badania przeprowadzone wspólnie z neurologami z Kliniki Neurologii Dziecięcej Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego, dotyczące diagnostyki i leczenia zjawiska fotowrażliwości u dzieci, jako procesu indukcji zaburzeń nerwowych należących do padaczek odruchowych, a także próba ustalenia korelacji kliniczno-elektroencefalograficznej objawów drgawek gorączkowych u niemowląt. Owocem tej wieloletniej pracy była seria sześciu artykułów opublikowanych w czasopismach *Przegląd Lek.* (2015r.), *Pediatrica Polska* (2016r.), *Seizure* (2017r., 2021r.), *Neurol Neurochir Pol.* (2020r.) i *Ann Agric Environ Med.* (2022r.).

Dr Tymon Skadorwa realizował także, z racji zaangażowania w swój rozwój kliniczny jako neurochirurg, liczne projekty naukowo-kliniczne z zakresu anatomii chirurgicznej podstawy czaszki, przy wspólnym zaangażowaniu innych naukowców z różnych ośrodków w całej Polsce, tj. z Kliniki Chirurgii Czaszkowo-Szczękowo-Twarzowej Wojskowego Instytutu Medycznego w Warszawie; Kliniki Neurochirurgii i Neuroonkologii Wojewódzkiego Centrum Onkologii i Traumatologii im. Kopernika w Łodzi; Kliniki Neurochirurgii 10. Wojskowego Szpitala Klinicznego w Bydgoszczy oraz z Kliniki Neurochirurgii i Neurologii, Collegium Medicum Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu. Efektem tej wielo-ośrodkowej współpracy był cykl publikacji opublikowanych w czasopismach: *Surg Radiol Anat.* (2019r.), *Folia Morphol. (Warsz.)* (2020r.), *Journal of Surgery and Research* (2022r.), *Auris Nasus Larynx* (2022r.) i *Surg Radiol. Anat.* (2024r.).

We współpracy z innym krajowym ośrodkiem, tj. Kliniką Neurochirurgii Państwowego Instytutu Medycznego MSWiA w Warszawie, Habilitant zrealizował także badania dotyczące diagnostyki chorób naczyniowych ośrodkowego układu nerwowego. W wyniku tych badań ustalono, że nasilenie lokalnej aktywności pro-zakrzepowej bezpośrednio po przebytych krwotoku podpajęczynówkowym z pękniętego tętniaka (aSAH) jest czynnikiem inicjującym powstanie okołonaczyniowego stanu zapalnego, prowadzącego do niekorzystnej przebudowy ścian naczyń z następczym przerwaniem bariery krew-mózg, na co istotny wpływ ma ilość wynaczynionej krwi i jej rozmieszczenie podpajęczynówkowe. Wyniki tego kohortowego badania obserwacyjnego były uzyskane w grupie ponad 35 dobrze scharakteryzowanych uczestników, u których wystąpił nagły krwotok podpajęczynówkowy z pękniętego tętniaka naczyń mózgowych. Na podstawie zrealizowanego badania wywnioskowano, że zwiększona średnia objętość płytek krwi, która jest mierzona w ostrej fazie krwotoku podpajęczynówkowego, może wskazywać na ryzyko niekorzystnych skutków neurologicznych u pacjentów i może służyć jako biomarker wczesnego uszkodzenia mózgu, co może w przyszłości znaleźć zastosowanie w opiece na całym świecie nad pacjentami w ostrej fazie po przebytych udarach krwotocznych.

Innym nurtem działalności naukowej Habilitanta były badania nad wykorzystaniem nowatorskiej metody komputerowego generowania trójwymiarowych modeli naczyń tętniczych mózgowia i jej wykorzystanie w badaniach hemodynamicznych dla poszerzenia wiedzy z dziedziny anatomii klinicznej i neuroradiologii. Na szczególną uwagę zasługuje realizowane przez Habilitanta interdyscyplinarne podejście do badań, które promuje łączenie różnych dziedzin wiedzy w obrębie jednego projektu badawczego i umożliwia połączenie różnych perspektyw naukowo-badawczych. Praca prezentująca wyniki z realizacji tego projektu, opublikowana w czasopiśmie *Journal of Biomechanics* w roku 2021, powstała jako efekt współpracy z badaczami z Instytutu Mechaniki i Inżynierii Obliczeniowej Wojskowej Akademii Technicznej w Warszawie; z Zakładu Nowych Materiałów i Technologii Wojskowej Akademii Technicznej w Warszawie oraz z Zakładu Medycyny Sądowej Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego.

Podsumowując dorobek naukowy dr Tymona Skadorwy, stwierdzam, że obejmuje on różne kierunki z zakresu badań podstawowych i klinicznych. Zawarty jest on w licznych publikacjach o zasięgu międzynarodowym i spełnia podstawowe wymagania stawiane w postępowaniu habilitacyjnym.

- 2) Ocena osiągnięcia naukowego zatytułowanego „Morfologia i wyniki leczenia dzieci z kraniosynostozą strzałkową” składającego się z 5 publikacji w recenzowanych czasopismach naukowych.

Przedłożone do oceny osiągnięcie naukowe składa się z 5 oryginalnych prac pełnotekstowych, które zostały opublikowane w czasopismach posiadających IF:

- *Journal of Craniofacial Surgery*, 2024, (IF: **1,000**; MEiN: 40) Skadorwa Tymon, Skadorwa Joanna, Wierzbieniec Olga. The accuracy of classification systems in nonsyndromic sagittal craniosynostosis
- *Child's Nervous System*, 2023, (IF: **1,300**; MEiN: 70) Skadorwa Tymon, Wierzbieniec Olga, Sośnicka Kamila, Podkowa Klaudia. Radiomorphologic profiles of nonsyndromic sagittal craniosynostosis
- *Child's Nervous System*, 2022, (IF: **1,400**; MEiN: 70) Skadorwa Tymon, Wierzbieniec Olga. The foramen magnum in scaphocephaly
- *Scientific Reports*, 2024, (IF: **3,800**; MEiN: 140) Skadorwa Tymon, Strzelecka Jolanta. QEEG findings in nonsyndromic sagittal craniosynostosis
- *Journal of Cranio-Maxillofacial Surgery*, 2024, (IF: **2,100**; MEiN: 100) Skadorwa Tymon, Wierzbieniec Olga, Podkowa Klaudia, Sośnicka Kamila. The validation of morphometric outcomes and stratification system of nonsyndromic sagittal craniosynostosis following total calvarial remodeling

Łączny Impact Factor wyżej wymienionych prac wynosi: **9,600**; punktacja MEiN: **420**; Habilitant jest pierwszym autorem i jednocześnie autorem korespondencyjnym we wszystkich publikacjach składających się na oceniane osiągnięcie naukowe.

Oryginalnym i interesującym odkryciem było wykazanie w badaniach opartych o ocenę obrazów z tomografii komputerowej czaszki w grupie 131 niemowląt z rozpoznaną kraniosynostozą strzałkową, że szew strzałkowy jest najczęściej zarośnięty w części środkowej lub tylnej 1/3 jego długości. Ponadto, oceniając występowanie morfologicznych wykładników deformacji czaszki obejmujących uwypuklenie czoła, uwypuklenie potylicy, zagłębienie ku tyłowi od szwu wieńcowego oraz wydatny grzebień kostny w rzucie zarośniętego szwu, ustalono, że najczęściej występującym wykładnikiem deformacji czaszki było uwypuklenie czoła, obecne w ponad 90%. Natomiast pozostałe oceniane cechy morfologiczne były obecne w 60-70% analizowanych przypadków czaszek z kraniosynostozą strzałkową. Analiza wieloczynnikowa wykazała, że najczęściej występującymi typami kształtów czaszki u dzieci w tej kohorcie są *sphenocephalia*, *clinocephalia* i *bathrocephalia*. Te trzy typy deformacji obserwowano łącznie w 87% przypadków. Za pomocą analizy skupień z wykorzystaniem K-modalnych dokonano także typowania różnych tzw. „profilów radio-morfologicznych” czaszek z kraniosynostozą strzałkową i wykazano trzy najczęściej występujące profile w przebiegu kraniosynostozy strzałkowej. Wykazano również, że istnieje związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy poszczególnymi profilami oraz wzorcem zarośnięcia szwu strzałkowego, a także cechami morfologicznymi kształtu czaszki z kraniosynostozą strzałkową. Ustalono też za pomocą analizy morfologicznej, że dwa parametry opisujące radio-morfologicznie otwór wielki czaszki, tj. powierzchnia otworu wielkiego oraz wymiar poprzeczny otworu wielkiego, są istotnie mniejsze w grupie dzieci z kraniosynostozą strzałkową niż w grupie dzieci zdrowych z normocefalią, co może mieć ważne znaczenie dla regulacji mechanizmów biorących udział w rozwoju podstawy czaszki u dzieci z kraniosynostozą strzałkową. Dodatkowo, w badaniu wykazano, że dwa powyższe parametry morfologiczne osiągały również znamienne najniższe wartości u dzieci z określonym typem czaszki powstającym w przebiegu kraniosynostozy strzałkowej, tj. ze *sphenocephalią*, co stanowi ważny argument w dyskusji naukowej nt. rzeczywistego zróżnicowania morfologicznych typów kraniosynostozy strzałkowej, które w swoim osiągnięciu naukowym charakteryzuje Habilitant i wykazuje w efekcie ich dużą heterogenność. Co istotne, Habilitant jest autorem pierwszego badania przedstawionego w literaturze światowej, dotyczącego morfologii otworu wielkiego u pacjentów z rozpoznaną kraniosynostozą strzałkową.

Należy również podkreślić praktyczny aspekt uzyskanych wyników badań, co wnosi nie tylko określone wartości poznawcze z perspektywy morfologicznej regulacji rozwoju podstawy czaszki u dzieci z kraniosynostozą strzałkową, ale również ma ważne znaczenie w zakresie praktycznego zastosowania klinicznego w neurochirurgii dziecięcej, w celu optymalnego planowania metody leczenia oraz efektywnego prognozowania wyników leczenia tej nie bardzo rzadkiej choroby w populacji najmłodszych pacjentów pediatrycznych. Pomimo realizowanego leczenia neurochirurgicznego u dzieci z kraniosynostozą strzałkową, stwierdza się u tych pacjentów różne problemy natury neuro-czynnościowej: zaburzenia koordynacji przestrzennej, deficyty poznawcze, a także często opóźnienie rozwoju mowy. Pan Doktor Tymon Skadorwa podjął się w swojej pracy badawczej trudnej analizy ilościowej oceny jakości połączeń między obszarami leżącymi w obrębie jednej półkuli mózgu lub położonych w przeciwległych półkulach mózgu, do czego wykorzystał badanie elektroencefalograficzne (EEG) w jego odmianie ilościowej (QEEG). Po analizie wyników badania ilościowego EEG wykonanego przed i po operacji z powodu kraniosynostozy strzałkowej wykazał on poprawę jakości połączeń w obrębie jednej półkuli mózgu.

Natomiast, leczenie operacyjne nie przyczyniło się do poprawy jakości połączeń w obrębie przeciwległych półkul mózgu, co stanowi patofizjologiczną podstawę dla rozwoju problemów neurokognitywnych i opóźnienia rozwoju mowy u dzieci z kraniosynostozą strzałkową pomimo jej leczenia neurochirurgicznego. W tym przypadku, Habilitant również był autorem pierwszego przedstawionego przedziału wartości referencyjnych w zakresie parametrów ilościowego EEG, opublikowanego w literaturze światowej i dotyczącego możliwości praktycznego zastosowania elektroencefalografii ilościowej (QEEG) w ocenie skuteczności leczenia chirurgicznego u niemowląt z rozpoznaną kraniosynostozą strzałkową.

Kolejnym praktycznym aspektem wykazany na podstawie badania z pogranicza anatomiczno-klinicznego pacjentów z kraniosynostozą strzałkową była morfometryczna ocena wyników leczenia pacjentów, obejmująca multiparametryczną ocenę geometrii czaszki w kraniosynostozie strzałkowej i zawierająca także próbę klinicznej walidacji nowych parametrów morfologicznych geometrii czaszki pozyskiwanych z badania tomograficznego czaszki, tj.: wskaźnika VLI (ang. *vertico-longitudinal index*) oraz kąta VNO (ang. *vertex-nasion-opisthocranion*). W tym celu obrazy tomografii komputerowej głowy wykonane przed operacją czaszki porównano z badaniami pooperacyjnymi, wykonanymi średnio około 1,5 roku po zakończeniu leczenia neurochirurgicznego. W wyniku przeprowadzonej morfometrycznej analizy oceniającej stopień ciężkości deformacji czaszki, zaobserwowano istotną poprawę parametrów morfologicznych dla sklepienia czaszki, jednakże pomimo zastosowanego leczenia, nie uzyskano prawidłowych wartości tych parametrów w zakresie referencyjnym u dzieci zdrowych. Przeciwnie, pooperacyjną normalizację parametrów morfologicznych obserwowano tylko w grupie pomiarów podstawy czaszki, zwł. w zakresie dołu przedniego i tylnego czaszki. Na tej podstawie dokonano niezależnej oceny klinicznej przydatności tych parametrów oraz pierwszą w literaturze światowej walidację systemu stratyfikacji pacjentów pediatrycznych z kraniosynostozą strzałkową. W efekcie opublikowanych analiz możliwe byłoby w przyszłości wdrożenie do praktyki klinicznej trójwymiarowej morfometrii deformacji czaszki jako istotnego kryterium morfologicznego skuteczności leczenia neurochirurgicznego dzieci z kraniosynostozą strzałkową.

Prace stanowiące podstawę osiągnięcia naukowego oceniam pozytywnie z punktu widzenia merytorycznego. Wkład dr Tymona Skadorwy w tych pracach nie budzi wątpliwości.

Pozostałe osiągnięcia naukowo-badawcze Habilitanta obejmują 31 oryginalnych publikacji naukowych oraz 6 artykułów poglądowych i 8 rozdziałów w książkach. Większość z publikacji oryginalnych znajduje się na liście filadelfijskiej. Łączna suma punktów z wyłączeniem prac składających się na osiągnięcie naukowe wynosi: IF = **41,694** (MEIN = 1566 pkt). Habilitant jest również współautorem 63 doniesień zjazdowych prezentowanych na kongresach krajowych i międzynarodowych. Liczba cytowań wynosi 115, Indeks Hirscha wynosi 7 (wg Web of Science Core Collection).

2. Ocena działalności dydaktycznej i organizacyjnej

Dr Tymon Skadorwa posiada wieloletni dorobek dydaktyczny, wyrażający się zaangażowaniem od roku 2007 w kształceniu przed-dyplomowym studentów kierunku lekarskiego i stomatologii (wykłady i zajęcia praktyczne z 2 przedmiotów) studiujących w Wydziale Lekarskim oraz Wydziale Lekarsko-Dentystycznym Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego. Od roku 2007 prowadzi także zajęcia z anatomii klinicznej w jęz. angielskim dla studentów English Division WUM.

Poza tym, działalność dydaktyczna Habilitanta obejmuje wieloletnią pracę ze studentami zrzeszonymi w ramach Studenckiego Koła Naukowego działającego przy Zakładzie Anatomii Prawidłowej i Klinicznej WUM z zakresu neuroanatomii, którego opiekunem naukowym jest Habilitant oraz wielokrotne prowadzenie zajęć praktycznych z zakresu neuroanatomii klinicznej i radiologicznej w ramach warsztatów i seminariów pn. „Kurs Neuroanatomiczny” dla studentów z STN WUM. Członkowie Sekcji Neuroanatomii SKN wielokrotnie brali aktywny udział w kongresach studenckich, na których prezentowali wyniki prowadzonych przez siebie badań naukowych oraz zdobywali nagrody i wyróżnienia za prace studenckie, których Habilitant był opiekunem naukowym. Ponadto, od 2016 r. Habilitant jest recenzentem prac studenckich zgłaszanych do konferencji „Warsaw International Medical Congress for Young Scientists” w Warszawskim Uniwersytecie Medycznym. W 2022 r. za całokształt pracy uzyskał nagrodę indywidualną Rektora WUM za osiągnięcia dydaktyczne.

W zakresie działalności organizacyjnej i popularyzującej naukę należy odnotować wkład Habilitanta w prace programowe jako członek Komitetu Naukowego oraz Komitetu Organizacyjnego co najmniej 10 ogólnopolskich konferencji naukowych i szkoleniowych dla lekarzy i studentów medycyny. Był również wielokrotnie wykładowcą zapraszany do prezentacji autorskich wystąpień na posiedzeniach naukowych różnych gremiów medycznych i naukowo-badawczych, jak również w ramach kursów specjalizacyjnych organizowanych przez Centrum Medyczne Kształcenia Podyplomowego w Warszawie. Był recenzentem wielu prac publikowanych w czasopismach indeksowanych. Jest aktualnie redaktorem naukowym polskiego wydania anglojęzycznego podręcznika do neuroanatomii.

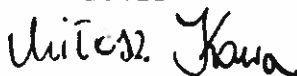
Dorobek dydaktyczny, organizacyjny i popularyzatorski jest, w mojej ocenie, wyróżniający się.

Podsumowanie

W oparciu o całokształt powyższej oceny, uważam, że dr Tymon Skadorwa spełnia wymagania zawarte w art. 219. Ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym”, z dnia 20 lipca 2018 r. (z późn. zm.), które są stawiane kandydatom w postępowaniu habilitacyjnym zarówno w zakresie posiadanego dorobku naukowego, jak i osiągnięcia naukowego. Poziom merytoryczny prac stanowiących osiągnięcie naukowe jest zadowalający, nie budzi też wątpliwości wiodący wkład Habilitanta. Działalność dydaktyczna i organizacyjna Habilitanta jest wyróżniająca się. Mogę zatem wnioskować do Rady Dyscypliny Nauk Medycznych Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego o dopuszczenie dr Tymona Skadorwy do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego w celu uzyskania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk medycznych i nauk o zdrowiu, dyscyplina nauki medyczne.

Z poważaniem,

Dr hab. n. med. Miłosz Kawa
specjalista radiologii
i diagnostyki obrazowej
1486416

Miłosz Kawa

